

Arrest

nr. 313 867 van 2 oktober 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 april 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 30 mei 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 3 september 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 12 september 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 25 januari 2024 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in.

1.2. Op 29 april 2024 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.01.2024 werd ingediend door:

Naam: T. (...)
Voorna(a)m(en): S. S. (...)
Nationaliteit: Suriname
Geboortedatum: (...).1997
Geboorteplaats: Paramaribo
Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxx
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)
om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene werd op 13.07.2022 in Suriname erkend door een Nederlandse onderdaan, T. G. G. (...) (geb. xx.xx.1975). Deze laatste liet op 10.09.2021 in Nederland zijn familienaam wijzigen van L. (...) naar T. (...). Betrokkene is vervolgens op 19.04.2023 met een visum C afgegeven door de Nederlandse Ambassade in Paramaribo met oog op familiebezoek in Amsterdam via Nederland de Schengenzone binnen gekomen. Hij is niet teruggekeerd naar Suriname.

Betrokkene vroeg op 02.06.2023 in Sint-Niklaas gezinshereniging met zijn vader van Nederlandse nationaliteit T., G. G. (...) (xxxxxxxxxxxxx) in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 21.11.2023 geweigerd. Deze beslissing werd op 23.11.2023 per aangetekend schrijven naar betrokkene gestuurd voor betekening. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze beslissing, maar diende al op 25.01.2024 opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met zijn vader.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...).'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden in het kader van de huidige aanvraag de volgende documenten voorgelegd:

- Surinaams bewijs van goed gedrag, van burgerlijke staat en van nationaliteit
- Bewijzen van geldstortingen van de referentiepersoon aan betrokkene en aan betrokkenes moeder in de periode 2020 – 2023. Betrokkene verklaarde echter bij zijn visumaanvraag in april 2023, in Suriname zelf economisch actief te zijn als arbeider voor het bedrijf (...). Een ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst heeft niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de (financiële) middelen beschikt om te voorzien in zijn basisbehoeften, giften worden overgemaakt. Het feit dat betrokkene een document voorlegt waarin zijn werkgever in Suriname het door hem op 10.03.2023 (vlak voor zijn vertrek uit Suriname) aangevraagde ontslag goedkeurt, doet geen afbreuk aan de bovenstaande vaststelling voorafgaandelijk aan zijn vertrek uit Suriname, wel degelijk een eigen inkomen had.
- Manueel ingevulde ontvangstbewijzen van huurkosten in Suriname op naam van betrokkene
- Attesten dd. 11.12.2023 en dd. 06.03.2024 van het Surinaamse kadaster (GLIS) dd. 13.10.2023 waarin wordt verklaard dat betrokkene geen onroerende goederen bezit in Suriname. Een louter gebrek aan onroerend goed levert overigens op zich geen bewijs van onvermogenheid. De attesten werden bovendien opgemaakt nadat betrokkene Suriname reeds verlaten had.
- Attesten van het OCMW van Sint-Niklaas waarin wordt verklaard dat noch betrokkene, noch de referentiepersoon uitkeringen ontvangen
- Bewijs van aansluiting bij een ziekteverzekering
- Documenten met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon: arbeidsovereenkomst en recente loonfiches. In dit verband dient te worden vastgesteld dat deze stukken voor de referentiepersoon een woon- én werkadres in Nederland vermelden.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Betrokkene is dus een zelfstandige jonge man die er wel degelijk toe in staat is in het eigen levensonderhoud te voorzien.

Het gegeven dat betrokkene sedert 02.06.2023 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat betrokkene geen enkel document voorlegt waaruit blijkt dat de referentiepersoon er financieel toe in staat is om, naast het instaan voor zichzelf bijkomend betrokkene ten laste te nemen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De DVZ dient evenwel louter volledigheidshalve de aandacht er op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een eerste middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"Eerste middel - gericht tegen de beslissingen tot weigering van verblijf: schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1911 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; artikel 40bis van de Vreemdelingenwet; van het zorgvuldigheids- en materieel motiveringsbeginsel; en van het Unierecht.

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;

2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu zijn de bestreden beslissingen op een niet afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Zoals gezegd, betreft het in casu een aanvraag op grond van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, daar verzoeker ten laste is van de voornoemde referentiepersoon. (STUK 11)

Verzoeker is, zoals hierboven gesteld, de zoon van dhr. T. G. G. (..), die de Nederlandse nationaliteit bezit. Verzoeker diende een aanvraag tot gezinshereniging in functie van zijn Nederlandse vader, de referentiepersoon. (STUK 11)

6.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“Als lid van de burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

7.

Verzoeker heeft op afdoende wijze de voorwaarde van “het ten laste zijn” in hoofde van referentiepersoon bewezen. In het kader van huidige aanvraag heeft hij zijn dossier gestaafd met krachtige bewijsstukken die deze tenlasteneming aantonen. (STUKKEN 3 – 11)

In casu werden er dus in ruime periode voorafgaand aan de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging gelden overgemaakt door de referentiepersoon aan verzoeker. (STUK 7)

Er werden maar liefst 24 (!) bewijzen van geldverzendingen overgemaakt via SURI-CHANGE BV. In het kader van de huidige aanvraag blijkt volstrekt duidelijk wie de afzender was van alle geldverzendingen nl. de referentiepersoon zelf. (STUK 7)

Dit over een ruime periode van 3 jaar... (periode 2020 – tot na 2023)

Dit blijkt eveneens ontegensprekelijk uit het administratief dossier van verzoeker!

Dit geeft blijk van een effectieve financiële en materiële ondersteuning vanwege de referentiepersoon.

Verzoeker heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat hij reeds in het verleden ten laste is geweest van de referentiepersoon en dat er dus een financiële afhankelijkheidsrelatie bestaat, in die zin dat verzoeker financieel wordt onderhouden door de referentiepersoon om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien. (STUKKEN 3 – 11)

8.

Het valt daarbij op dat deze bedragen zeer consequent werden overgemaakt. Hetgeen aldus kan gezien worden als een vorm van inkomen dat verzoeker kreeg om in zijn maandelijkse levensonderhoud te voorzien. Deze geldverzendingen dienen dus aanvaard te worden als bewijs en er dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de voorgelegde stukken afdoende blijkt dat verzoeker op deze sommen, aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud. Deze geldverzendingen dateren trouwens volledig in de relevante periode en dus vrijwel onmiddellijk voorafgaand aan de eerste aanvraag tot gezinshereniging. Doch hier wordt helemaal geen rekening mee gehouden en verwerende partij tracht zich er gemakkelijk van af te maken door te stellen dat deze geldstortingen niet relevant zouden zijn gezien de onvermogenheid van verzoeker niet afdoende werd aangetoond, quod non. (zie infra) (STUKKEN 3 – 11)

9.

Verder werden ook documenten op naam van de referentiepersoon voorgelegd i.e., loonbrieven, attesten OCMW, attest van verzekeraar, geldverzendingen, akte van erkenning met apostille en geboorteakte. (STUKKEN 3 – 14)

Uit deze documenten valt duidelijk af te leiden dat verzoeker en de referentiepersoon op hetzelfde adres verbleven en dat zij aldus al geruime tijd samenwonen. Hieruit kan dan ook worden afgeleid – in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert – dat verzoeker wel degelijk onvermogen was en ten laste werd genomen van zijn referentiepersoon in zijn herkomstland en in België. Aangezien de referentiepersoon de enige was met inkomsten – zie loonfiches. (STUKKEN 3 – 14)

Dit alles toont bovendien aan dat de referentiepersoon enerzijds voldoende bestaansmiddelen heeft zowel voor zichzelf als voor zijn gezin om niet ten laste te vallen van het Belgische sociale zekerheidsstelsel en anderzijds dat hij daarenboven zelfs in de mogelijkheid was om verzoeker financieel te ondersteunen in diens land van herkomst! (STUKKEN 3 – 14)

10.

Verwerende partij heeft aldus flagrant haar motiveringsverplichting en zorgvuldigheidsverplichting geschonden. Dit laatste legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Uit de voorgelegde stukken blijkt dus zeer duidelijk de financiële afhankelijkheid tussen verzoeker en de referentiepersoon. Gelet op de aangetoonde onvermogenheid, wordt bijgevolg ook aangetoond dat verzoeker deze steun nodig had om in zijn levensonderhoud te voorzien.

11.

In de thans bestreden beslissing aanvaardt verwerende partij de bijgebrachte attesten niet, waardoor ook de financiële/materiële steun niet wordt aanvaard, daar men stelt dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond dat hij onvermogen was en er dus ook niet kon worden aangetoond of hij de financiële steun vanwege de referentiepersoon nodig had om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Verzoeker heeft echter wel degelijk op afdoende wijze aangetoond dat hij in Suriname onvoldoende inkomsten en middelen had. Zijn onvermogenheid in het land van herkomst werd aldus op afdoende wijze bewezen. (STUK 7)

Zodoende legde verzoeker de volgende stukken voor:

- Attesten dd. 11.12.2023 en dd. 06.03.2024 van het Surinaams kadaster (GLIS) dd. 13.10.2023 waarin wordt verklaard dat verzoeker sedert geboorte geen onroerende goederen bezit in Suriname; (STUK 9)

Hierover poneert verwerende partij dat “een louter gebrek aan onroerend goed levert overigens op zich geen bewijs van onvermogenheid. De attesten werden bovendien opgemaakt nadat betrokkende Suriname reeds verlaten had.” Dit laatste doet er alleszins niet toe omdat de attesten vermelden dat verzoeker vanaf geboorte geen eigenaar is geweest van enig onroerend goed. Verwerende partij houdt hier geen rekening mee. Het feit dat verzoeker zulks bewijs bijbrengt en verwerende partij zulke motivering hanteert, is kennelijk onredelijk en onzorgvuldig.

- Attesten van het OCMW van Sint-Niklaas, waarin noch verzoeker, noch referentiepersoon ten laste vallen van het OCMW; (STUK 10)

Doch ook hier gaat men niet op in ...

Deze stukken worden amper tot zelfs helemaal niet besproken door verwerende partij, die louter focust op het gegeven dat verzoeker zelf een inkomen heeft gehad en niet heeft aangetoond dat zij niet ten laste kan vallen van het Surinaams sociaal zekerheidsstelsel. (STUKKEN 13 – 14)

12.

Samenvattend komt het erop neer dat verwerende partij bewust enkele stukken negeert / niet aanhaalt of verkeerd interpreteert. Het staat dan ook buiten kijf dat verwerende partij flagrant haar motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Verwerende partij besluit trouwens om ALLE attesten van onvermogen niet te aanvaarden. Welke attesten verzoeker dan wel dient voor te leggen is een raadsel ... Het betreffen officiële attesten vanwege officiële (lokale) autoriteiten. Verzoeker heeft dus gedaan wat van hem verwacht werd: nl. het ten laste zijn in het verleden in het herkomstland bewezen, waarbij hij zelf onvermogen was en daarom financieel afhankelijk. (STUKKEN 7 – 10)

Uw Raad oordeelde bovendien reeds in deze zin: In een arrest waaruit volgt dat verwerende partij niet het onmogelijk bewijs van verzoeker kan verwachten. (RvV 18 januari 2022, nr. 266 907)

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoeker heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. De voorgelegde geldverzendingen tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoekers inschrijving in België en dus voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging in functie van de vader, werd er op consequente wijze gelden overgemaakt op naam van de referentiepersoon aan verzoeker. (STUK 7)

Doch gaat verwerende partij hier niet op in ...

13.

Kortom, heeft verzoeker met andere woorden op alle vlakken en alle mogelijke manieren aangetoond dat hij, voorafgaand aan zijn vertrek uit Suriname onvermogen was en daarbij financieel afhankelijk was van de referentiepersoon. (STUKKEN 2 – 16)

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, daar zij de huidige aanvraag met de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

Verzoeker heeft dan ook een groot aantal overtuigende stukken voorgelegd zoals blijkt uit het administratief dossier. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij de verschillende stukken op zorgvuldige wijze heeft onderzocht. Er blijkt niet dat de gemachtigde bij het nemen van de beslissing rekening gehouden heeft met alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken, verdergaand dan het louter opsommen ervan. Verwerende partij heeft de bestreden beslissing evenwel niet op afdoende wijze gemotiveerd door zich louter te beperken tot een gestandaardiseerde motivering, waarbij de aparte stukken amper, in feite helemaal niet, worden besproken.

Verzoeker heeft met andere woorden zijn onvermogenheid in het land van herkomst op afdoende wijze aangetoond. Verwerende partij had alle stukken moeten betrekken in haar beslissing en heeft hiermee dus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden.

14.

Wat het 'ten laste' zijn betreft, wenst verzoeker tot slot nog te verwijzen naar hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 reeds het volgende:

“De hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus.”

Deze invulling van het begrip 'ten laste' werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

15.

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36).

In het arrest Reyes stelt het Hof vast dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklemtoont hierbij dat deze materiële steun “voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst”.

In dit arrest Reyes worden de richtlijnen van het arrest Jia aldus bevestigd en telt het Hof opnieuw dat niet hoeft bepaald te worden waarom er sprake is van afhankelijkheid en dus waarom beroep wordt gedaan op ondersteuning aangezien de bepalingen waarin zoals in Richtlijn 2004/38 het vrije verkeer van unieburgers verankerd ligt, ruim moet worden uitgelegd. Opnieuw stelt het Hof dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid.

De vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, kan in de praktijk soms niet makkelijk geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk maken om in een gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen.

16.

In casu blijkt dat verzoeker over een aanzienlijke periode op maandelijkse basis aanzienlijke bedragen in ontvangst heeft genomen, die geleet op de levenskost in Suriname ruimschoots volstaan om te overleven. Verzoeker dient echter wel aan te tonen dat die geldsommen echt noodzakelijk zijn om in zijn basisbehoeften te voorzien, m.a.w. moet hij zijn onvermogen in het land van herkomst aantonen.

In casu is dit het geval.

De Raad moet er ingevolgde de rechtspraak van het Hof van Justitie op toezien dat de bijkomende vereiste van onvermogen op eerder soepele wijze wordt toegepast door de gemachtigde als het bewijs voorligt dat gedurende een lange periode regelmatige geldstortingen voorliggen (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

In casu heeft verzoeker, aan de hand van de bewijzen van geldstortingen en de attesten van onvermogen, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat hij financieel en materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, daar zij de huidige aanvraag met de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

17.

Verzoeker heeft met andere woorden wel degelijk aangetoond, en dit blijkt zeer duidelijk uit de bijgevoegde stukken, dat hij financieel afhankelijk is van de referentiepersoon omdat hij onvermogen is (zijn) in het land van herkomst. Hij heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Uit de bijgebrachte stukken blijkt zeer duidelijk dat verzoeker financieel afhankelijk is van de referentiepersoon. Hij heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet

Het middel is dan ook gegrond.

18.

Uw Raad oordeelde reeds in deze zin over het door verwerende partij verwachten van het onmogelijke bewijs (RvV 18 januari 2022, nr. 266 907):

“Verweerder stelt vast dat de attesten handelen over de periode vanaf 2017 tot 2020. Verweerder stelt eveneens vast dat verzoeker sedert augustus 2019 in België verblijft. Met toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet dient verzoeker, die ouder is dan 21 jaar, aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Verweerder kan bijgevolg bezwaarlijk stellen dat de attesten die handelen over de periode vanaf het jaar 2017 met betrekking tot zijn inkomsten en eigendommen in Marokko niet relevant zijn om verzoeker afhankelijkheidsrelatie te onderzoeken. Verweerder verwijt verzoeker geen attesten te hebben ingediend in verband met zijn eventuele inkomsten of eigendommen van de ‘voorgaande jaren’. In de mate verweerder hierbij doelt op de jaren voor 2017 merkt de Raad op dat de beoordeling in de eerste plaats moet gebeuren op de periode direct voorafgaand aan de komst van verzoeker naar België in augustus 2019. Verweerder voegt tevens toe dat er geen bewijzen voorliggen die betrekking hebben ‘op andere delen van Marokko’. In dit verband merkt de Raad op dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van 16 januari 2014, C-423/12, volgt dat het vereisen van bijkomende bewijzen van onvermogen niet steeds in redelijkheid kan worden verlangd. De voorgelegde attesten gaan uit van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en van de belastingdienst in Marokko. Er kan in beginsel ook worden aangenomen dat de in het land van herkomst bevoegde belastingdienst zicht heeft op de algemene situatie van de belastingplichtige die zich in zijn rechtsgebied bevindt. De Raad acht het in de voorliggende situatie kennelijk onredelijk waar de voorliggende attesten van onvermogen aan de kant worden geschoven, louter omdat het enkel handelt over een bepaald rechtsgebied en niet over andere delen van Marokko. Zo blijkt uit de bestreden beslissing niet dat er aanwijzingen bestaan dat verzoeker ook banden heeft met ‘andere delen van Marokko’. De beoordeling dat de voorgelegde attesten ‘niet relevant’ zijn omdat ze handelen over de periode van 2017 en niet over de ‘voorgaande jaren’ en niet handelen over ‘andere delen van Marokko’, is kennelijk onredelijk.”

Of ook (RvV 7 juni 2022, nr. 273 725):

“Uit bovenstaande rechtspraak van het Hof van Justitie wordt er geoordeeld dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat deze regelmatige geldstortingen zwaarwegend zijn, doch dat ook is vereist dat die geldsommen noodzakelijk moeten zijn om in de basisbehoeften te voorzien, hetgeen betrekking heeft op het onvermogen van de betrokkene.

Het Hof stipt evenwel aan dat het vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, in de praktijk soms niet makkelijk kan geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk kan maken om in een gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid kunnen aantonen.

In casu blijkt dat de verzoekende partij over een aanzienlijke periode op maandelijkse basis aanzienlijke bedragen in ontvangst heeft genomen, die gelet op de levenskost in Marokko ruimschoots volstaan om te overleven. De verzoekende partij dient echter wel aan te tonen dat die geldsommen ook echt noodzakelijk zijn om in haar basisbehoeften te voorzien, m.a.w. moet zij haar onvermogen in het land van herkomst aantonen.

De Raad moet er ingevolge de rechtspraak van het Hof van Justitie op toezien dat de bijkomende vereiste van onvermogen op eerder soepele wijze wordt toegepast door de gemachtigde als het bewijs voorligt dat gedurende een lange periode regelmatige geldstortingen voorliggen (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

De verwerende partij mag dus wel verwachten dat de verzoekende partij dit onvermogen aannemelijk maakt, mits inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie supra Jia, § 40)."

Of nog eenzelfde motivering in RvV 8 maart 2022, nr. 269 526.

19.

Het is dus duidelijk dat verzoeker in het mate van het mogelijke heeft aangetoond dat hij op alle vlakken onvoldoende vermogend was, reden waarom hij financieel gesteund werd door de referentiepersoon, in de jaren voorafgaand aan de aanvraag en dus 'in het verleden'. Het kan niet dat verwerende partij ál deze attesten stuk voor stuk afwijst, zonder hier op in te gaan.

Welke bewijzen dienen verzoeker dan wél voor te leggen? Verzoeker heeft gedaan wat van hem verwacht werd: nl. het ten laste zijn in het verleden in het herkomstland bewezen, waarbij hij zelf onvoldoende vermogend was om te kunnen voorzien in zijn basisbehoeften. Verzoeker was in het land van herkomst dus behoeftig. In combinatie met de consequente materiële steun vanwege de referentiepersoon wordt dus duidelijk aangetoond dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden van artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoeker heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon. De voorgelegde bewijzen van materiële steun tonen dit aan. Immers, er wordt op consequente wijze geld overgemaakt aan verzoeker, dewelke hij nodig heeft om te kunnen voorzien in zijn basisbehoefte. (STUKKEN 2 – 15)

20.

Het feit dat verzoeker een inkomen zou hebben gehad, kan de bestreden beslissing ook niet dragen. In het kader van een aanvraag gezinshereniging cf. artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet dient de verzoeker aan te tonen dat hij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst omdat hij zelf niet in de basisbehoeften kon voorzien (zie supra).

Nergens in de wet, noch in de rechtspraak wordt gesteld dat men dient aan te tonen dat men totaal geen inkomsten had!

Verzoeker heeft evenwel, aan de hand van de voorgelegde doch door verwerende partij onbesproken bewijsstukken, aangetoond dat hij dit niet kon, i.e. in de eigen basisbehoeften voorzien gelet op het feit dat zijn uitgaven zijn inkomsten overstegen, hetgeen niet abnormaal is gelet op de barslechte omstandigheden in Suriname. Verzoeker legde zijn beperkte inkomsten en uitgaven voor.

Uw Raad oordeelde zeer terecht ook als volgt (RvV, arrest. 117191 d.d. 20.01.2014) (STUK 15)

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). Bij het onderzoek van de vraag naar de materiële motivering van de bestreden beslissing moet de Raad onderzoeken of de concrete gegevens van het dossier de vermelde motieven op een deugdelijke wijze onderbouwen (RvS 26 september 2013, nr. 224.862; RvS 13 november 2012, nr. 221.391).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing als weigeringsmotief enkel vermeldt dat het attest van onvermogen uit het land van herkomst ontbreekt, terwijl zij wel een tabel heeft overgemaakt met haar inkomsten en uitgaven waaruit blijkt dat er in het land van herkomst een maandelijks tekort is van 508.06 Turkse lire en dat ook haar zoon een verklaring heeft opgesteld, terwijl op deze elementen niet wordt geantwoord en de inhoud ervan niet wordt weerlegd. Aldus voert de verzoekster in wezen aan dat de motieven die haar in de bestreden beslissing werden meegedeeld deze beslissing niet in feite en in rechte kunnen verantwoorden.

Aangezien de verweerder nagelaten heeft om het administratief dossier over te maken, worden de door de verzoekster vermelde feiten bewezen geacht. De Raad neemt dan ook aan dat de verzoekster aan de

verweerder een inkomsten- en uitgaventabel heeft overgemaakt waaruit een maandelijks tekort van 508.06 Turkse lire blijkt en dat ook de zoon van de verzoekster een verklaring heeft opgesteld omtrent het onvermogen van de verzoekster in het land van herkomst.

De motivering van de bestreden beslissing, waarbij enkel gesteld wordt dat het attest van onvermogen in het land van herkomst ontbreekt, laat niet toe te begrijpen waarom de door de verzoekster voorgelegde inkomsten- en uitgaventabel en de verklaring van haar zoon, niet kwalificeren als een bewijs van onvermogen. Uit de door de verzoekster vermelde feiten blijkt nochtans dat zij haar onvermogen in het land van herkomst met deze stukken heeft willen staven. Gelet op het ontbreken van het administratief dossier waardoor de Raad in de onmogelijkheid wordt gesteld om te onderzoeken of de concrete gegevens van het dossier de vermelde motieven op een deugdelijke wijze onderbouwen en gelet op het feit dat het bewezen moet worden geacht dat de verzoekster stukken heeft bijgebracht die haar onvermogen in het land van herkomst betreffen, is de Raad van oordeel dat de verweerder in casu zijn besluit dat de verzoekster binnen de gestelde termijn niet heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, niet op deugdelijke wijze heeft gemotiveerd.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

In bovenvermelde zaak werd de behoefte door Uw Raad aangenomen ondanks het feit de vreemdelingen gepensioneerde leraars waren in het land van herkomst. Uw Raad oordeelde dat de ascenden in die zaak ondanks hun inkomen behoeftig waren. Ook in casu is dit het geval.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, daar zij de huidige aanvraag met de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

21.

Tot slot hebben verzoeker ook aangetoond dat de referentiepersoon in de mogelijkheid is om verzoeker ten laste te nemen.

De volgende stukken werden hiertoe voorgelegd:

- Arbeidsovereenkomst en loonfiches referentiepersoon;
- Bewijs ziektekostenverzekering in België;
- Attest OCMW 'geen steun'.

Bovendien doet de referentiepersoon dit al geruime tijd, zonder enig probleem.

Dit aspect wordt niet betwist in de bestreden beslissing.

22.

De aanvraag van verzoeker dient gekaderd te worden binnen het Unierecht, omdat de referentiepersoon een EU-burger is. (STUK 11)

De bepaling uit artikel 40bis Vreemdelingenwet dient te worden uitgelegd en te worden toegepast op een wijze die verenigbaar is met het Unierecht. Lidstaten zijn er immers toe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C-101-01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Orde des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bijgevolg bij de toepassing van het nationale recht dit recht zoveel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, 3e alinea van het VWEU. De verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU gezien het de nationale rechter in staat stelt om, binnen het kader van zijn bevoegdheden, de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslissing van de bij hem aanhangige geschillen (HvJ 5 oktober 2004, C-397/01-C-403/01, Pfeiffer e.a., Jurispr. I-8835, punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07-C-380/07, Angelidaki e.a., Jurispr. I-3071, punt 197-198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, Jurispr. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, 3e lid VEU bepaalde samenwerkingsplicht en loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan de bepalingen van het Unierecht heeft gegeven.

Door de bestreden beslissing kunnen verzoeker de referentiepersoon niet komen vervoegen, met het gevolg dat de referentiepersoon gescheiden dient te leven van verzoeker. Hierdoor wordt het recht van de Unieburger om zich vrij te bewegen en te vestigen in de EU beknót.

23.

De bestreden beslissing schendt dus het Unierecht, in het bijzonder het recht van vrij verkeer van de referentiepersoon.

Naast de vereiste dat verzoeker de financiële afhankelijkheidsrelatie met de referentiepersoon moeten bewijzen, heeft de Belgische wetgever in artikel 47/3 Vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Dit blijkt duidelijk uit de bewoordingen in artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet: "die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen". De Belgische interne bepalingen moeten worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie

van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie (feitelijke partner of een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie) zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, immers ertoe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 1°, en 47/3 Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden. De in artikel 47/3 Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 1° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen (RvV 30 maart 2020, arrest nr. 234 623).

In dit aangehaalde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd uiteindelijk beslist dat het vrij verkeer van de referentiepersoon (Nederlandse onderdaan) niet dreigde geschonden te worden door het niet-toekennen van het verblijfsrecht aan diens broer, omdat de referentiepersoon reeds sinds 13.12.2013 ononderbroken in België verbleef.

In casu is hebben partijen zich samen gevestigd in België en de referentiepersoon is alhier ingeschreven.

Uit voornoemde rechtspraak kan men dus in casu een schending van het vrij verkeer van de referentiepersoon afleiden, omdat hij zich - door de weigeringsbeslissing ten aanzien van verzoeker - niet kan laten vergezellen door verzoeker in België.

Dat de referentiepersoon nog zou werken in Nederland, doet daarbij niets ter zake. De referentiepersoon en de verzoeker wonen wel degelijk tezamen op hetzelfde adres in België en vormen hier 1 gezin, hetgeen ontegensprekelijk blijkt uit het rijksregister van betrokkenen.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."

2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekende partij een theoretisch betoog over het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, maar laat zij na in haar verzoekschrift *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze zij deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3. De Raad merkt voorts op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 62 van de V r e e m d e l i n g e n w e t .

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 40*bis*, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en 52, §4, 5° lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, nu uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Hierbij worden tevens de stukken die verzoekende partij bij de aanvraag heeft voorgelegd besproken.

Anders dan wat verzoekende partij ook voorhoudt, kan niet blijken dat het om een gestandaardiseerde motivering gaat daar de verwerende partij uitdrukkelijk ingaat op de feitelijkheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken. Daarenboven moet worden gesteld dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en

gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Verzoekende partij maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Zij toont derhalve geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet aan.

2.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.6. De door verzoekende partij aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel moeten worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling voorziet dat een bloedverwant in neergaande lijn van een Unieburger ook indien hij ouder is dan eenentwintig jaar een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden indien hij ten laste is van de Unieburger die hij begeleidt of vervoegt.

2.7. Verzoekende partij stelt in essentie dat de verwerende partij onterecht heeft geoordeeld dat de door haar aangebrachte overtuigingsstukken niet toelaten te concluderen dat zij ten laste is van haar Nederlandse vader.

2.8. Wat betreft het begrip *'ten laste'* zoals voorzien in artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet kan, zoals verzoekende partij ook zelf aangeeft, worden verwezen naar de interpretatie die het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) aan dit begrip heeft gegeven. Dit rechtscollege oordeelde reeds dat bij het onderzoek of een vreemdeling ten laste is van een familielid moet worden beoordeeld of deze vreemdeling gezien zijn economische en sociale toestand niet in staat is om in zijn basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat hij verzoekt om de hereniging met de referentiepersoon (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Jia*; HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*; HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Reyes*).). In het arrest *Reyes* stelt het Hof vast dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklemtoont hierbij dat deze materiële steun *"voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst"* (pt. 24).

Aangezien verzoekende partij voor haar komst naar België in Suriname verbleef diende zij, om een recht op verblijf op grond van artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet te kunnen laten gelden, aan te tonen dat zij in dat land ten laste was van haar, in België verblijvende, Nederlandse vader.

Zoals de verwerende partij evenwel vaststelt blijkt dat verzoekende partij voor haar vertrek uit Suriname aldaar tewerkgesteld was. Zo blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat verzoekende partij stukken heeft gevoegd van haar werkgever aldaar waaruit blijkt dat zij sinds 2 juli 2021 in Suriname tewerkgesteld was als supervisor. Verzoekende partij betwist in haar verzoekschrift ook niet dat zij naar aanleiding van haar visumaanvraag kort verblijf in april 2023 ten aanzien van de Nederlandse autoriteiten aangaf economisch actief te zijn in Suriname. Dit feit blijkt overigens uit het stuk *"Opzoeking visum"* door de verwerende partij gevoegd aan de nota met opmerkingen. Gelet op het feit dat verzoekende partij aldus economisch actief was in Suriname en aldus wel degelijk inkomsten verwierf via deze weg, is het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat niet blijkt dat verzoekende partij werkelijk afhankelijk was van de geldstorting van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te voorzien en dit voor haar komst naar België. Het loutere feit dat verzoekende partij er zelf voor geopteerd heeft om op 11 april 2023 – en aldus net

voor het verlaten van Suriname op 19 april 2023 – uit dienst te treden bij haar werkgever in Suriname doet niet anderszins besluiten.

Verzoekende partij blijft hameren op de stukken waaruit blijkt dat de referentiepersoon over een geruime periode geldstortingen heeft overgemaakt, doch de Raad benadrukt dat de financiële ondersteuning door de referentiepersoon dient te geschieden vanuit een daadwerkelijke noodzaak om te kunnen voorzien in de basisbehoeften van de dergelander en aldus niet een louter financiële bonus op diens eigen middelen mag betreffen, zodat het niet kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet is om te vereisen dat verzoekende partij aantoont dat zij in het land van herkomst op deze sommen was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien. Het gegeven dat zij zelf economisch actief was in het herkomstland voor haar komst naar België en bijgevolg hieruit een inkomen verwierf laat toe te stellen dat niet blijkt dat verzoekende partij werkelijk aangewezen was op de geldstortingen van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te voorzien. Met een verwijzing naar de door haar voorgelegde stukken en haar bloot betoog dat haar inkomen niet afdoende was toont verzoekende partij niet aan dat enig concreet gegeven voorligt waaruit kan blijken dat – ondanks het maandelijks inkomen dat zijzelf verwierf via haar tewerkstelling – zij alsnog aangewezen was op de geldsommen van haar vader om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien. Zij toont niet aan dat de geldstortingen van haar vader niet aanvullend waren en derhalve niet essentieel om in haar basisbehoeften te voorzien. De subjectieve overtuiging van verzoekende partij dat dit wel degelijk het geval was doet uiteraard niet anderszins besluiten.

Ook haar betoog waar zij stelt dat de wet noch de rechtspraak voorziet dat men moet aantonen dat men geen inkomsten heeft doet geen afbreuk aan het gegeven dat het de verwerende partij toekomt om te beoordelen of de voorgelegde stukken afdoende aantonen dat verzoekende partij in het herkomstland werkelijk aangewezen was op de steun van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te voorzien. In dat kader is het geenszins kennelijk onredelijk noch foutief om het gegeven dat verzoekende partij in het herkomstland een inkomen had via tewerkstelling mee te nemen in deze beoordeling.

Zoals de verwerende partij ook niet foutief noch kennelijk onredelijk motiveert toont het feit dat verzoekende partij in het herkomstland geen onroerende goederen bezit, geenszins aan dat zij aldaar onvermogen is. Dat deze attesten inzake het gebrek aan onroerend bezit duidelijk vermelden dat zij sinds de geboorte geen eigenaar is geweest van enig onroerend goed doet aan deze vaststelling niks af. Uit de voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat verzoekende partij in het herkomstland immers over een inkomen beschikte en uit niks blijkt dat dit haar niet in staat stelde in haar basisbehoeften aldaar te voorzien.

Ook het loutere feit dat verzoekende partij in het verleden in Suriname zou samengewoond hebben met de referentiepersoon kan aan voorgaande vaststelling geen afbreuk doen. Ook de argumentatie dat haar vader in de mogelijkheid zou zijn om haar ten laste te nemen doet niks af aan het determinerend motief dat zij niet heeft aangetoond in Suriname en voorafgaand aan haar komst naar België ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Waar zij voorts wijst op de samenwoning in België herhaalt de Raad dat deze verwijzing niet dienstig is nu het bewijs van het *‘ten laste’* zijn slaat op de situatie in het land waar de verzoekende partij verbleef voor haar komst naar België.

De Raad ziet voorts, gelet op de bespreking hoger, niet in waarom de verwerende partij dieper zou moeten ingaan op de stukken waaruit blijkt dat zijzelf noch de referentiepersoon in België ten laste zijn van het ocmw.

Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, heeft de verwerende partij alle voorgelegde *relevante* stukken in het kader van de beoordeling van het *‘ten laste’* zijn in ogenschouw genomen en duidelijk gemotiveerd waarom verzoekende partij niet afdoende het bewijs heeft geleverd van een afhankelijkheidsrelatie in Suriname ten opzichte van haar Nederlandse vader. Verzoekende partij kan geenszins gevolgd worden waar zij de verwerende partij verwijt *“bewust enkele stukken (te) nege(ren)/ niet aan (te) halen of verkeerd (te) interprete(ren)”*.

Voorts benadrukt de Raad dat het loutere feit dat verzoekende partij attesten van de Surinaamse overheid heeft bijgebracht niet inhoudt dat de verwerende partij gehouden is om deze attesten zonder meer te aanvaarden als bewijs van onvermogen of afhankelijkheid. Verder blijkt ook niet dat de verwerende partij het onmogelijk bewijs vraagt van de verzoekende partij. De verwerende partij heeft niet anders gedaan dan de voorgelegde relevante stukken in het kader van de beoordeling of verzoekende partij werkelijk ten laste was van de referentiepersoon in Suriname voor haar komst naar België op hun merites beoordeeld en op goede gronden, zoals blijkt uit de bespreking hoger, vastgesteld dat deze daartoe het bewijs niet afdoende leveren.

De verwijzingen van verzoekende partij naar een aantal arresten van de Raad geven geen aanleiding tot een ander besluit. Deze arresten hebben immers geen precedentswaarde en verzoekende partij toont ook niet aan dat de feiten die aanleiding gaven tot deze rechtspraak dezelfde zijn als deze in voorliggende zaak.

2.9. Tenslotte voert verzoekende partij de schending aan “*van het Unierecht*”. Verzoekende partij laat gelden dat het recht van de Unieburger om zich vrij te bewegen en te vestigen in de Europese Unie wordt beknot omdat haar vader zich niet kan laten vergezellen door verzoekende partij in België. Verzoekende partij kan niet worden bijgetreden, nu uit wat hierboven werd uiteengezet niet blijkt dat zij de vaststelling in de bestreden beslissing dat “*(u)it het geheel van de voorgelegde documenten (...) niet afdoende (blijkt) dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon*” weerlegt. In dit verband benadrukt de Raad dat nu niet blijkt dat de verzoekende partij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst, verzoekende partij ook niet kan overtuigen dat de referentiepersoon zou beknot worden in de uitoefening van haar burgerschapsrechten omdat de verzoekende partij haar niet kan vergezellen.

2.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, in het licht van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.11. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.12. Verzoekende partij zet een tweede middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“Tweede middel – Schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1911 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet in het licht van artikel 8 EVRM, artikel 7 juncto artikel 51 van het Handvest van de grondrechten van de EU; van artikel 27 van de Richtlijn 2004/38/EG; van artikelen 39/79 en 74/13 van de Vreemdelingenwet; en van het zorgvuldigheids- en het materieel motiveringsbeginsel

1.

Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze.

Verzoeker herhalen hieromtrent het volgende:

Er moet worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;

2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

In casu zijn de bestreden beslissingen op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

2.

De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten ten aanzien van verzoeker werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een voldoende belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoeker en haar kinderen (die hier naar school gaan) en erkent de samenwoning met de referentiepersoon alhier. Verwerende partij heeft desondanks geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoeker.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende verwerende partij dan ook een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In de bestreden beslissingen wordt het familiaal leven van verzoeker niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissingen zijn dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren en hen uit te wijzen uit België. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in hun privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissingen zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker enerzijds gescheiden dienen te leven van de referentiepersoon en anderzijds hun privé belangen alhier zouden moeten achterlaten en terugkeren naar een situatie waar zij niemand meer hebben en zich in een precaire situatie bevinden, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan hun familieleven én privéleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).”

2.13. Waar verzoekende partij opnieuw de schending aanhaalt van de formele en materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel kan de Raad volstaan met een verwijzing naar de bespreking dienaangaande van het eerste middel.

In zoverre verzoekende partij met haar betoog ervan lijkt uit te gaan dat haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven, gaat zij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Immers wordt uitdrukkelijk gesteld dat haar het verblijf wordt geweigerd *zonder* bevel om het grondgebied te verlaten. Dat haar aldus zonder concrete motivering bevolen wordt *“onmiddellijk (het grondgebied) te verlaten”* strookt niet

met de inhoud van de bestreden beslissing. Haar verwijzing naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is, gelet op de afwezigheid van een verwijderingsmaatregel *in casu*, dan ook geheel niet dienstig.

2.14. Verder wijst de Raad erop dat artikel 8 EVRM geen bijzondere motiveringsplicht bevat ((RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.14.1. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’ noch het begrip “*privéleven*”. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150). Het begrip ‘*privéleven*’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.14.2. Voor zover verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing ingrijpt op het gezinsleven van haarzelf en haar kinderen die hier naar school gaan, moet vastgesteld worden dat verzoekende partij geen enkel concreet gegeven naar voren brengt waaruit kan blijken dat zij minderjarige kinderen heeft in België.

2.14.3. Voor zover verzoekende partij zich voorts beroept op een gezinsleven met haar vader, wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59).

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van de verzoekende partij. Door middel van de bestreden beslissing wordt aan de verzoekende partij het verblijfsrecht met het oog op de gezinshereniging met haar Nederlandse vader geweigerd.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, met name dat de “*bloedverwant in neergaande lijn*” ouder dan 21 jaar ten laste is van de referentiepersoon, verschilt in wezen niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermenswaardig familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bloedverwanten in neergaande lijn ouder dan 21 jaar van een

Belg of EU burger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden die raken aan deze bijkomende afhankelijkheid is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat niet is aangetoond dat de verzoekende partij in het land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging aangewezen was op de aan haar overgemaakte geldsommen om aldaar in haar basisbehoeften te voorzien. Verzoekende partij, die een gezonde volwassen man is maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat zij niet in staat is om op zelfstandige wijze in het land van herkomst te leven. De banden die zij heeft met haar in België verblijvende vader betreffen louter affectieve banden die volwassen verwanten met elkaar onderhouden en die ook via moderne communicatiemiddelen of bezoeken aan elkaar onderhouden kunnen worden.

2.14.4. Voor zover verzoekende partij nog zou aanvoeren dat haar privéleven geschonden wordt, wijst de Raad erop dat zij nalaat met concrete gegevens aan te tonen dat zij in België een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM heeft opgebouwd. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

2.15. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan derhalve niet worden aangenomen. Artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie kent eenzelfde draagwijdte als artikel 8 EVRM. Gelet op de bespreking hoger maakt verzoekende partij evenmin een schending van artikel 7 van het Handvest aannemelijk.

2.16. Verzoekende partij voert voorts nog de schending aan van artikel 51 van het Handvest, van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG en van artikel 39/79 van de vreemdelingenwet, maar laat na uiteen te zetten hoe deze bepalingen werden geschonden. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.17. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER